

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/290/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214635
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214635.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava 1, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/228/2012-111 zo dňa 24.01.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobný návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

O nároku navrhovateľa rozhodoval prvostupňový súd v zmysle § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 5, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2013.

Prvostupňový súd konštatoval, že z príslušného exekučného spisu mal nepochybne za preukázané, že síce Okresný súd Martin skutočne nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní od doručenia takéhoto návrhu, teda nerozhodol v lehote, ktorú predpokladalo ustanovenie § 44 ods.8 Exekučného poriadku, platného od 01.12.2006, ale nekonal svojvoľne, a bezdôvodne, pretože nemožno opomenúť, že už mesiac potom, čo došla na súd žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora, podnetovala samotná exekútorka JUDr. Mária Krasňanová úvahy o čiastočnom zastavení exekúcie a o odklade exekúcie. Ďalej konštatoval, že následne Okresný súd Martin v snahe skúmať, či exekučným titulom plnenie priznané oprávnenému nie je plnením priznaným zo spotrebiteľskej zmluvy, vyžadoval ďalšiu súčinnosť od oprávneného. V dôsledku tejto skutočnosti potom Okresný súd Martin rozhodol uznesením, ktoré vydal takmer po vyše 7 mesiacov od momentu, keď na súd došla žiadosť oprávneného o zmenu súdneho exekútora. Prvostupňový súd konštatoval, že je možné však súhlasiť s navrhovateľom, že Okresný súd Martin nekonal celkom plynule a najmä do 05.04.2011, keď vyzval oprávneného na súčinnosť sa dopustil prieťahov v konaní teda nesprávne úradne postupoval. Nesprávny úradný postup však nie je jedinou podmienkou pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody, spôsobenej orgánom verejnej moci a to v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Ďalším predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je vznik škody a nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, resp. nemajetkovou ujmov ako protiprávnym následkom.

Okresný súd konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku škody a ani nemajetkovú ujmu. Navrhovateľ predovšetkým v konaní neprodukoval žiadne dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia. Pokiaľ navrhovateľ v podaní zo dňa 16.01.2014 predložil návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým chce vyčísliť výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, súd už takýto dôkaz nepripustil. Predovšetkým navrhovateľ takýto dôkaz mal predložiť súdu v čase, keď začalo konanie. Navrhovateľ vo svojom podaní nepreukázal, neuviedol, komu zadal vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, v akom časovom horizonte by mal byť vypracovaný a predložený súdu, a teda že jeho tvrdenia o takomto dôkaze nie sú len účelovými tvrdeniami, a že by súd vyčkávaním na takýto dôkaz nespôsobil v konaní ďalšie prietahy, ktoré navrhovateľ Okresnému súdu Martin ako exekučnému súdu v tejto a v podobných žalobách vyčíta. Preto okresný súd takýto dôkaz nepripustil a návrh na doplnenie dokazovania týmto znaleckým posudkom zamietol.

Napokon prvostupňový súd uzavrel, že pokiaľ navrhovateľ zdôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, tak okresný súd konštatoval, že pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, tvrdená vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu, spôsobenie hospodárskej straty na strane navrhovateľa aj na strane jeho majiteľov, ovplyvnenie podnikateľských postupov a spôsobenie neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré navrhovateľ konštatoval v žalobe, preukázané rovnako neboli a na ich preukázanie navrhovateľ žiadny dôkaz nenavrhol. Preto navrhovateľ podľa presvedčenia okresného súdu nepreukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali oba v žalobe uplatnené nároky. Za takýchto okolností súd nároky navrhovateľa, či už na náhradu majetkovej škody, či už na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za nepreukázané a z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O. s. p.. Odporca bol v konaní plne úspešný a preto by mu v zmysle predmetného zákonného ustanovenia patrila náhrada účelne vynaložených trov konania; keďže však odporca v konaní vznik trov nepreukázal, okresný súd o trovách rozhodol tak, že sa mu proti navrhovateľovi náhrada trov konania nepriznáva.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namíeta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikáтуру Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa navrhovateľ vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ

zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmaťočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke, že navrhovateľovi doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Martin, hoci navrhovateľ v priebehu konania výslovne uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenie v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ktoré sa realizuje spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Na pojednávaní

došlo tiež k oboznámeniu vyjadrenia protistrany, ktoré pre jeho doručenie súdu bezprostredne pred pojednávaním nebolo účelné doručovať navrhovateľovi poštou.

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 21Er/211/2007, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Okresný súd si splnil poučovaciu povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., keď toto poučenie bolo navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi doručené spolu s predvolaním na prvé pojednávanie.

Podstatná časť odvolania navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca (hoci v odvolaní nesprávne navrhovateľ udáva, že vo veci rozhodol krajský súd, v súdnej veci však rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti neexistuje). V súdnej veci však neboli zákonnou sudkyňou oznámené skutočnosti v zmysle ust. § 15 ods. 1 O. s. p., pre ktoré by bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Hoci navrhovateľ poukazuje na svoje tvrdenia uvedené v návrhu týkajúce sa dôvodov, pre ktoré podľa jeho názoru príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, navrhovateľ explicitne vylúčil podanie námietky zaujatosti, keď na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva. Nebol teda daný dôvod na rozhodnutie nadriadeného súdu o vylúčení či nevyhlúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci.

Požiadavka nestrannosti súdu vyplýva tak z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ aj neexistuje žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom okresného súdu, na ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania aj rozhodovania veci.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnomu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Márie Gazdačkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa v prevažnej časti nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorými sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Krajský súd sa nestotožňuje s čiastkovým záverom okresného súdu o konštatovaní neexistencie nesprávneho úradného postupu ako jednej z troch podmienok vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a v tomto smere považuje odvolanie navrhovateľa za dôvodné.

Vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa, ktorými je súd viazaný, navrhovateľ odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o zmene exekútora.

Okresný súd dostatočne vyhodnotil nedodržanie 30-dňovej zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o zmene exekútora.

Vychádzajúc zo znenia ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku zákon ustanovoval pre súd lehotu 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Návrh na zmenu exekútora bol súdu doručený dňa 18.11.2010 a súd rozhodol dňa 27.06.2011. Možno teda konštatovať nedodržanie zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty, čo sa v zmysle dikcie ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. považuje za nesprávny úradný postup ako správne konštatoval prvostupňový súd. Zároveň však krajský súd rovnako ako prvostupňový súd konštatuje, že samotná existencia nesprávneho úradného postupu nezakladá sama o sebe vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď, ako krajský súd už vyššie konštatoval, všetky uvedené podmienky pre vznik nároku musia byť splnené kumulatívne.

Pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu o preukázaní prietáhov, keďže okresný súd nekonal celkom plynule a najmä od 05.04.2011 sa dopustil prietáhov v konaní a teda nesprávneho úradného postupu, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil.

Prvostupňový súd správne uzavrel, že k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu prietáhov v konaní došlo, avšak pre vznik nároku navrhovateľa by museli byť kumulatívne naplnené ďalšie podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci - vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, ktorých existenciu navrhovateľ nepreukázal podľa prvostupňového súdu, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí podrobne zdôvodnil neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, pokiaľ ide o vznik škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom.

Vo vzťahu k tomuto konštatovaniu sa odvolací súd stotožňuje so záverom okresného súdu o neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa vo vzťahu k uvedeným podmienkam.

Účastník sporového konania má v zásade dve základné povinnosti v konaní vyplývajúce z ust. § 120 ods. 1 O. s. p.. Je to 1. povinnosť tvrdenia, teda tvrdiť skutkové okolnosti preukazujúce dôvodnosť jeho nároku a 2. povinnosť dôkazná - tieto skutkové tvrdenia preukázať navrhnutými alebo predloženými dôkazmi. Je na navrhovateľovi, akým spôsobom si túto povinnosť splní, procesným dôsledkom neunesenia dôkaznej povinnosti je zamietnutie návrhu.

Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ v konaní nepredložil a nenavrhol na preukázanie vzniku škody a príčinnej súvislosti žiadne relevantné dôkazy, ktoré by viedli k záveru o vzniku majetkovej škody a existencii príčinnej súvislosti.

Navrhovateľ špecifikoval majetkovú škodu vyčíslením čiastkových položiek ako nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom, na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné, telekomunikačné výdaje a poštovné. Ide iba o všeobecné tvrdenia navrhovateľa, pričom nie je zrejmé, ako postupoval pri vyčíslení jednotlivých položiek. Na preukázanie uvedených nákladov nenavrhol ani nepredložil jediný dôkaz.

Rovnako navrhovateľ (dostatočne a logicky) netvrdil ani nepreukázal príčinnú súvislosť medzi uvedenými nákladmi a nerozhodnutím súdu v zákonnej, resp. primeranej lehote.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožňuje so záverom okresného súdu o neunesení dôkazného bremena navrhovateľa a nepreukázania predpokladov pre vznik nároku na majetkovú škodu.

Odvolací súd sa tiež stotožňuje s odôvodnením okresného súdu, pokiaľ ide o neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa na vznik nároku na nemajetkovú ujmu, vo vzťahu ku ktorej navrhovateľ rovnako nenavrhol a nepredložil žiadne dôkazy.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadný iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Okresný súd nemusí dať v odôvodnení odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie otázky, ktoré sú z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci rozhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené kritériá spĺňa, keď z obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplývajú skutkové a právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktoré taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.